

Evenimentul zilei – 5 octombrie 2011

Cine a fost Nicu Ceaușescu? (V) Ispita comunismului dinastic

În fiecare zi Nicu se ducea să o ia pe Donca, mai mică decât noi cu doi ani, de la Liceul "I. L. Caragiale" din Piața Dorobanți.

Toți copiii Mizil, Irina și Sandu Bârlădeanu, Gheorghe și Ileana Preoteasa, Ana și Mircea Trofin, au fost elevi acolo. Nicu a fost foarte apropiat de fratele mai mic al Doncăi, Serghei, cel care a urmat apoi Institutul de Arte Plastice.

Elena Ceaușescu nu privea cu ochi buni relația cu Donca. A făcut tot ce putea pentru a pune capăt acestei legături. Se repeta scenariul din cazul Valentin- Iordana Borilă? Probabil că da. După un moment cumplit pentru Donca și familia ei, cei doi tineri s-au despărțit definitiv.

Donca a fost probabil singura persoană care îi putea spune lui Nicu absolut orice, pe care o asculta și de a cărei părere ținea seama. Mi-a povestit odată Stelian Moțiu cum, după ce-l conduseseră pe Nicu la aeroport, a rămas cu Donca la taclale. Donca i-a mărturisit că este conștientă cât de puțin respectat este Nicu de toți acei trepăduși din jur, că nu înțelege de ce se complăce în acea companie. Paul Niculescu-Mizil a promis la un moment dat, în ianuarie 1990, că va vorbi despre relațiile dintre familia sa și familia Ceaușescu așa cum au fost ele în realitate. Nu știu să o fi făcut. Precum cei mai mulți foști lideri comuniști, a dus cu el în mormânt atâtea taine, frustrări, spaime, reproșuri și aversiuni nemărturisite. Important era să nu "întinezi" imaginea Partidului. Dacă în cazul Iordanei Borilă, Elena Ceaușescu avea rezerve legate de originea ei etnică, despre Donca se spunea că ostilitatea ar fi provenit din convingerea Elenei că era un copil înfiat a cărei ereditate ar fi fost necunoscută. Nu știu care este adevărul, dar acestea erau zvonurile. Oricum, este limpede că funcționau fobii genetice. Mizil era un loialist, un membru al cercului intim, un fidel al lui Ceaușescu încă de la începutul anilor '60. Dar acest lucru nu era suficient pentru a calma aprehensiunile maladive ale Elenei. Ulterior, cuplul Ceaușescu a decis să elimine din numele de familie terminația "Mizil", li se părea că introduce un fel de nepermisă distincție aristocratică.

Politic, Mizil era de fapt emasculat din clipa când a fost trimis să conducă "Centrocoopul". Gloria ideologului se sfărâmase, era și el acum doar unul dintre figuranții fără voce și fără șira spinării de la masa puterii absolute.

L-am întâlnit prima oară pe Nicu în septembrie 1958. El era în clasa I-a "B", eu eram în "A" la Școala Medie Mixtă "Dr. Petru Groza" (numele îl primise în luna iunie a aceluși an, ca parte a "eternizării memoriei" celui mai influent "tovarăș de drum" al comuniștilor din România). Între colegii și colegele sale: Lena Răutu (fata dictatorului ideologic al partidului), Ioana Pintilie (fata lui Pantiușa și a Anei Toma), Dan Năstase (după ani l-am revăzut, era șeful Protocolului prin 1994 la Cotroceni, când am mers să fac un interviu cu Ion Iliescu pentru cartea mea despre comunismul românesc), cred că și câțiva fii de înalți ofițeri de securitate. În clasa mea erau Vasile (Vasea) Borilă (fiul lui Petre și al Ecaterinei, fratele Iordanei, viitoarea soție a lui Valentin Ceaușescu), Ghiță Goldberger (tatăl său, militant din clandestinitate, era director-adjunct al

Institutului de Istorie a Partidului), Svetlana Șchiopu (fiica lui Bucur și a Ursulei Șchiopu), Andrei Manoliu (fiul directorului de la Spitalul "Elias"), Vova Văleanu (tatăl său era traducătorul din rusă al lui Gheorghiu-Dej; mama sa, ucraineană de origine din URSS, Valentina, era lector de rusă la ASE, pe atunci ISEP "V. I. Lenin"), Florica Jebeleanu cu care eram vecin de stradă, pe Grigore Mora (ca și cu Ioana Pintilie).

Propun aici un exercițiu de psihobiografie, o incursiune în ceea ce mi se pare a fi fost universul spiritual și sufletesc al celui care, la un moment dat, a ajuns al treilea om ca putere în România, după Nicolae și Elena Ceaușescu. Dar și o introspecție, o căutare de sine, o tentativă de a vedea cine eram eu atunci, cum au mers drumurile noastre în direcții atât de diferite. Înconjurat de activiști nevertebrați, care de fapt îl detestau, dar depindeau de el, și pe care, la rândul său, îi disprețuia, Nicu Ceaușescu nu a reușit de fapt să-și întemeieze, precum tatăl său în anii '50, o bază în aparat. Poate că, de fapt, ceea ce i-a lipsit a fost fanatismul, convingerea că are Istoria de partea sa, atracția morbidă pentru putere. O savură, neîndoios, dar nu era un posedat ideologic. În unicul său interviu de după prăbușire, recunoștea falimentul utopiei comuniste. Se îmbăta cu whisky, nu cu tezele lui Marx și Lenin.

<http://www.evz.ro/detalii/stiri/senatul-evz-cine-a-fost-nicu-ceausescu-v-ispita-comunismului-dinastic-948343.html>